ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 823	Κυριακὴ ΙΔ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43) 2 Δεκεμβρίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πότε περνάει ὁ Χριστός;

«Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα. ἀπήγγειλαν δὲ αὐτῷ ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»
(Λουκ. 18,36-37)

ΟΧΙ ΕΝΑ, ὄχι δυό, ὄχι χίλια· ἀναρίθμητα εἶνε, ἀγαπητοί μου, τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ εἶνε καὶ τὸ θαῦμα τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Ἂς προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἀναπαραστήσουμε.

* * *

Νοερῶς εὑρισκόμεθα σὲ μία πόλι τῆς Ἰουδαίας, στὴν Ἰεριχώ. Ἐκεῖ σ' ἕνα σταυροδρόμι στεκόταν πάντοτε, ἀπ' τὸ πρωῒ μέχρι τὸ βράδυ, ἕνας τυφλός. Τυφλός, ἀλλὰ καὶ ζητιάνος. Ἅπλωνε τὸ χέρι καὶ περίμενε τὴν ἐλεημοσύνη τῶν διαβατῶν. Χρόνια καθόταν ἐκεῖ. Ἕνα παιδὶ τὸν ἔφερνε τὸ πρωῒ καὶ τὸν ἔπαιρνε τὸ βράδυ, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὸ καρβέλι του ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνη καὶ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Τὸ ὄνομά του τὸ διασῴζει ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος· λεγότανε Βαρτιμαῖος (Μᾶρκ. 10,46).

Ἀλλὰ ξημέρωσε γι' αὐτὸν μιὰ φορὰ ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἔτσι εἶνε· περνᾶνε ὧρες, μέρες, χρόνια, καὶ ξαφνικὰ παρουσιάζεται στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μιὰ στιγμή, ποὺ ἂν τὴν ἐκμεταλλευθῇ, γίνεται εὐτυχής· ἂν τὴν ἀφήσῃ καὶ φύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, μένει δυστυχής. Ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου εἶνε ζήτημα στιγμῶν· εἶνε ἢ μοιραῖες ἢ ἀποφασιστικὲς στιγμές, εἴτε γιὰ τὴν καταστροφὴ εἴτε γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν πρόοδο ἑνὸς ἀνθρώπου ἢ ἑνὸς ἔθνους.

Μιὰ τέτοια στιγμὴ πολύτιμη παρουσιάστηκε καὶ στὸν δυστυχισμένο αὐτόν. Δὲν εἶχε μάτια, ἀλλὰ οἱ τυφλοὶ ἔχουν ἀκοή. Καὶ αὐτὸς ἄκουγε. Ἄκουσε θόρυβο πρωτοφανῆ, νὰ περνάῃ κόσμος πολύς, σὰ νὰ γινόταν συλλαλητήριο. Ἀμέσως ρώτησε· Τί συμβαίνει; Καὶ τοῦ ἀπαντοῦν —προσέξτε τὴ φράσι— *«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»* (Λουκ. 18, 37). Περνάει – ποιός; Ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος. Αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει δραχμὴ στὴν τσέπη του, δὲν ἔχει ὅπλο στὸ χέρι του, δὲν ἔχει στρατό, δὲν ἔχει σπίτι, δὲν ἔχει τίποτα. Περνάει ἐκεῖνος ποὺ εἶπε· *«Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις, ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ»* (Ματθ. 8,20)· οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν φωλιὲς καὶ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ καταφύγια, ἐνῷ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρῃ τὸ κεφάλι του.

«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Εἶχε ἀκούσει γι' αὐτὸν ὁ τυφλός. Εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὴ μάνα του, μικρὸ παιδί, ὅτι κάποτε θὰ ἔρθῃ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Εἶχε ἀκούσει τώρα ἀπὸ ἄλλους, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ εἶνε πιὸ γλυκειὰ κι ἀπὸ τ' ἀηδόνια, ὅτι ἔκανε τὰ πιὸ μεγάλα θαύματα· ὅτι ὅπου ἀκουμποῦσε τὸ χέρι του, οἱ τυφλοὶ ἔβλεπαν τὸ φῶς τους, οἱ κουφοὶ ἄκουγαν, οἱ μουγγοὶ μιλοῦσαν, οἱ λεπροὶ καθαρίζονταν, οἱ παράλυτοι σηκώνονταν, οἱ νεκροὶ ἀνασταίνονταν. Τὰ εἶχε ἀκούσει αὐτά. Κι ἀμέσως μέσα στὴν καρδιά του σχηματίσθηκε ἡ ἀκράδαντη πεποίθησι, ὅτι αὐτὸς μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ καλά.

Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν πλησιάσῃ; Μέσα στὸ πλῆθος ἦταν ἀδύνατον. Τί κάνει τότε; Ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ. Καὶ τί λέει; Αὐτὸ ποὺ λέμε κ' ἐμεῖς τόσες φορὲς στὴ λατρεία, δυὸ λέξεις· *«Κύριε, ἐλέησον»*. Ἀλλὰ ποιά διαφορά! Ἐμᾶς ὁ λόγος μας εἶνε κάλπικο νόμισμα, ἐνῷ ὁ δικός του λόγος εἶνε καθαρὸ χρυσάφι. Τὸ δικό μας *«Κύριε, ἐλέησον»* εἶνε ψυχρό, ἐνῷ αὐτὸ ποὺ εἶπε ἐκεῖνος ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά του σὰν φωτιά, σὰν κεραυνὸς καὶ ἀστραπή. Τί ἔλεγε; *«Ἰησοῦ υἱὲ Δαυῒδ, ἐλέησόν με»* (ἔ.ἀ. 38)· Χριστέ, Κύριε, ἐλέησέ με, σῶσε με!

Ὁ κόσμος τοῦ ἔλεγε· Πάψε, μὴ φωνάζεις,

μᾶς ἐνοχλεῖς.... Ἀλλ' αὐτός, ὅσο τὸν ἐμπόδιζαν, τόσο ἔκανε τὴ φωνή του σάλπιγγα καὶ φώναζε συνεχῶς· Κύριε, ἐλέησον...

Κάποια στιγμὴ ὁ Χριστὸς λέει· Φέρτε τον ἐδῶ. Τοῦ λένε· Σὲ φωνάζει ὁ Χριστός! (Μᾶρκ. 10,49). Ὁ τυφλός, λέει ὁ εὐαγγελιστὴς Μᾶρκος, πέταξε τὸ πανωφόρι του (ἔ.ἀ. 10,50), γιὰ νὰ τρέξῃ πιὸ εὔκολα, καὶ σὰν βέλος φτάνει μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ. *«Τί σοι θέλεις ποιήσω;»* (Λουκ. 18,41), τὸν ἐρωτᾷ ὁ Χριστός. Τί ζητᾷς; Τὸν ἄφησε νὰ ζητήσῃ ὅ,τι θέλει. Κι αὐτὸς ζήτησε ἕνα καὶ μόνο, τὸ φῶς του.

Ἀχάριστοι ἐμεῖς ποὺ ἔχουμε τὰ μάτια μας. Μᾶς τά 'δωσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ τὸν δοξάζουμε. Ἐν τούτοις τὰ μάτια μας εἶνε μάτια λύκου, μάτια ἀλεποῦς, μάτια χοίρου, ποὺ δὲν ἁρμόζουν στὸν ἄνθρωπο. Ἄνθρωπε, ὁ Θεὸς σοῦ 'δωσε τὰ μάτια, γιὰ νὰ κοιτάζῃς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ λὲς *«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε...»* (Ψαλμ. 103,24). Δὲν ἐκτιμοῦμε τὴν δωρεά του!

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Μὲ ὅση εὐκολία ἐμεῖς ἀνοίγουμε τὸ διακόπτη κι ἀνάβει τὸ φῶς, τόσο εὔκολα ὁ Χριστὸς ὁ παντοδύναμος ἔδωσε τὸ φῶς στὸν τυφλό. Καὶ ὁ Βαρτιμαῖος βλέπει τώρα. Καὶ πέφτει καὶ προσκυνάει τὸν Φωτοδότη. Καὶ τὸν ἀκολουθεῖ καὶ δοξάζει τὸ Θεό. Δὲν φεύγει ἀπὸ κοντά του.

* * *

Ὠκεανὸς διδαγμάτων τὸ εὐαγγέλιο. Ἀπὸ ὅλα θέλω νὰ προσέξετε ἕνα μόνο. Ποιό; Ὅταν ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ ρώτησε τί συμβαίνει, τί τοῦ ἀπαντήσανε; *«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται»*, ὅτι περνᾷ ὁ Χριστός. Εἶνε μικρὸ αὐτό; Εἶνε μεγάλο, πολὺ μεγάλο· ὅτι μιὰ στιγμὴ περνοῦσε ὁ Χριστὸς ἀπὸ 'κεῖ, καὶ αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ τὴ χάσῃ τὴ στιγμὴ αὐτή.

Ἀλλ' ὅ,τι συνέβαινε στὸν τυφλό, συμβαίνει στὸν κάθε ἄνθρωπο. Φεύγουμε ἀπ' αὐτὸ τὸν κόσμο. Σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ κάποια στιγμὴ περνάει ὁ Χριστός. Ἂν τὴν πιάσουμε τὴ στιγμὴ αὐτή, σωθήκαμε· ἂν δὲν τὴν πιάσουμε, καταστραφήκαμε. Τρέξτε, πετάξτε ἀπὸ πάνω σας ὅ,τι σᾶς βαραίνει. Κάποια στιγμὴ περνάει ὁ Χριστός!

Στὰ χρόνια τῆς κατοχῆς, τότε ποὺ ἡ μπόττα τῶν Γερμανῶν συνέτριβε τὸν Ἕλληνα, ἐρχόμουν μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ Θεσσαλονίκη πρὸς τὸ Κιλκίς. Μέσα σ' ἕνα βαγόνι ἦταν ἕνα ἡρωϊκὸ παιδί, τραυματίας τῶν ἀλβανικῶν βουνῶν, ποὺ εἶχε τραυματισθῆ στὴν Τρεμπεσίνα. Καὶ καθὼς ἦταν μέσα ὅλοι, ἀκόμα καὶ Γερμανοί, αὐτὸς εἶχε ἔλθει σὲ μιὰ ἔκστασι καὶ τραγουδοῦσε ἕνα ὄμορφο ἐμβατήριο, ποὺ ἔλεγε· «Περνάει ὁ στρατός...». Τὸ ἔλεγε τόσο ὡραῖα, ποὺ κλάψανε ὅλοι μέσ' στὸ βαγόνι ἐκεῖνο, καθὼς θυμήθηκαν τὴ δόξα τῆς φυλῆς... Ὡραῖα εἶνε ὄντως ὅταν περνάει ὁ στρατός. Ἀλλ' αὐτὸ εἶνε μηδὲν μπροστὰ στὴν κορυφαία ἱερὰ στιγμή, ὅταν περνάει ὁ Χριστός.

Περνάει, λοιπόν, ὁ Χριστός; Μάλιστα. Καὶ πότε περνάει; Ἕνα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε θὰ σᾶς πῶ πότε περνάει. Κι ἂν τρέχετε στὶς παρελάσεις ν' ἀπολαύσετε τὸ ὡραῖο θέαμα τοῦ στρατοῦ καὶ δακρύζουν τὰ μάτια σας, ἀπείρως περισσότερο νὰ συγκινῆσθε ὅταν περνάει ὁ Χριστός. Πότε περνάει ὁ Χριστός;

● Πότε περνάει· ἐμένα ρωτᾶτε; Ρωτῆστε τοὺς ψυχολόγους. Ἔρχονται στιγμές, ἐκεῖ ποὺ κάθεσαι, καὶ ξαφνικὰ σοῦ 'ρχεται μιὰ ὡραία ἰδέα, νὰ κάνῃς τὸ καλό, νὰ κάνῃς κάτι μεγάλο καὶ ὑψηλό. Ἐκείνη τὴ στιγμή, ποὺ περνάει ἡ ἰδέα αὐτὴ ἀπὸ μπροστά σου, περνάει ὁ Χριστός.

● Λένε γιὰ τὸν Μέγα Ναπολέοντα, ὅτι ἦταν κάποτε σὲ μιὰ πεδιάδα ἕτοιμος νὰ παρατάξῃ τὸ στρατό του, γιὰ νὰ δώσῃ μιὰ μεγάλη μάχη. Ξαφνικὰ ἀκούει τὴν καμπάνα ἀπὸ ἕνα ξωκκλήσι· ντάν, ντάν, ντάν.... Ὤ! Θυμήθηκε τὰ παιδικά του χρόνια... Ἄφησε τὰ ἐπιτελικὰ σχέδια καὶ εἶπε στοὺς ἀξιωματικούς· Σταματῆστε. Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ.... Ὅταν χτυπάει ἡ καμπάνα, εἶνε ἡ σάλπιγγα τοῦ Θεοῦ· περνάει ὁ Χριστός.

● Θέλετε ἄλλη στιγμή; Ἔχετε κάνει κάποια ἁμαρτία. Ὑπάρχει κανεὶς χωρὶς ἁμαρτία; κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἀσκηταὶ ἔχουν ἁμαρτήματα. Κ' ἐκεῖ τὰ μεσάνυχτα, ποὺ ξυπνᾷς καὶ δὲ' μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς, ἔρχεται ἡ μετάνοια γιὰ τὴν ἁμαρτία, ποὺ σὰν σκουλήκι καὶ σὰν σκορπιὸς σὲ κεντάει, καὶ ἀκοῦς· Ἄντε νὰ πᾷς νὰ ἐξομολογηθῇς τὸ ἁμάρτημά σου, ἄντε στὸν πνευματικό... Τὴν ὥρα ἐκείνη περνάει ὁ Χριστός.

● Θέλετε ἄλλη στιγμή; Περνᾷς ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία καὶ βλέπεις κόσμο. Ρωτᾷς· Τί γίνεται; Θεία λειτουργία. Καὶ λές· Ἂς πάω κ' ἐγὼ μέσα· ἐκείνη τὴν ὥρα περνάει ὁ Χριστός.

● Ὅταν εἶστε μέσ' στὴν ἐκκλησία, ὅταν ἀκοῦτε νὰ ψάλλῃ ὁ ψάλτης, εἶνε σὰ' ν' ἀκοῦτε τοὺς ἀγγέλους νὰ τραγουδᾶνε *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...»* (Λουκ. 2,14). Ὅταν διαβάζεται ὁ Ἀπόστολος, εἶνε σὰ' ν' ἀκοῦτε τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Κι ὅταν περνάῃ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅταν περνοῦν τὰ ἅγια, περνάει ὁ Χριστός. Ἂν πιστεύῃς, νὰ μπαίνῃς στὴν ἐκκλησία· ἂν δὲν πιστεύῃς, μὴν πηγαίνεις, δὲ' σὲ χρειάζεται ὁ Θεός. Κι ὅταν ὁ παπᾶς βγαίνει μὲ τὸ δισκοπότηρο — ὦ Θεέ μου!—, περνάει ὁ Χριστὸς ὁ ἐσταυρωμένος· *«ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας»*. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ι. ναὸ Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 2-12-1973. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 2-12-2001